

Woordenwisseling

Elke maand neemt een andere columnist de pen ter hand voor Santé. Deze keer: **freelance journalist Yvette Bax**.

YVETTE BAX (31)
IS FREELANCE
(REIS)JOURNALIST.
Ze ging voor een
reportage naar Afrika
waar ze kennismaakte
met een bijzondere
cacaoboer.

ZIJN EERSTE KEER

Ik word hysterisch blij van chocola. Puur, melk, wit, praliné, chocolademuffins, taart en koekjes; noem het maar op. Zit er chocola in, dan eet ik het (behalve After Eight, dat lust ik niet). Dus toen ik werd uitgenodigd door National Geographic om met hen in Ghana cacaoplantages te bezoeken, dacht ik meteen: yes, ik vertrek met een lege koffer, en neem die tot de nok toe gevuld met chocola mee terug.

De reden van het bezoek? Ontwikkelingsorganisatie Solidaridad is drie jaar geleden gestart met trainingen geven aan cacao-boeren in Ghana, waardoor zij op een efficiëntere en milieubewuste manier hun cacao leren telen. National Geographic maakt een documentaire over deze boeren. Ik mag mee op sleeptouw, net als Katja Schuurman (die de documentaire presenteert) en de Nederlandse ambassadeur, omdat hij betrokken is bij de projecten. Bij aankomst in het dorp Mantukwa in de Ashanti-regio hebben alle bewoners én het dorpsbestuur zich in een grote kring verzameld en krijgen we een welkomsterceremonie, met wel zeventig te schudden handen. Daarna krijgen we bij boer Zakaria – buiten voor zijn lemen hutje, tussen de geiten – uitleg over hoe de duurzame cacao-teelt in zijn werk gaat.

En plons: daar valt mijn vooruitzicht van een koffer vol chocola padoes in het water. Er wordt in Afrika namelijk helemaal geen chocola gemaakt! Alle cacao-bonen worden geëxporteerd en pas in Europa wordt er chocolade van gemaakt. Wanneer Zakaria vervolgens vertelt dat hij nog nooit in zijn leven chocola heeft gegeten, val ik bijna om van verbazing. Wat?! Hij heeft nog nooit zijn eindproduct geproefd of zelfs maar gezien? Ik weet niet wat ik hoor. Op dat moment haalt iemand een reep tevoorschijn en geeft deze aan Zakaria. Hij bestudeert de chocola aandachtig, en stopt dan een stukje in zijn mond. Aangezien hij zijn twee voortanden mist, vraag ik me nog even af of dat wel goed zal gaan. Maar meteen verschijnt er een grote glimlach op zijn gezicht. "Wat is dit lekker!" zegt hij, "en zo zoet!" Hij neemt snel nog een stuk. En nog een. "Ik eet af en toe wel een cacao-boon, maar dit smaakt echt véél beter!" Beduusd sta ik er bij te kijken.

Als het filmen erop zit en we terug willen vliegen naar de hoofdstad Accra, blijkt het vliegveld gesloten omdat de enige landingsbaan 'kapot' is. Dan maar in een busje terug. Totdat er halverwege de reis ineens een dikke rookwolk uit de motorkap komt. Met een vervangende bus rijden we dan eindelijk naar Accra, waar voor ons vertrek naar Nederland een borrel is georganiseerd op de ambassade. Daarna worden we onder begeleiding van een politie-escorte naar het vliegveld gebracht. Wat een trip!

Eenmaal weer thuis op de bank, natuurlijk aan de chocola, besef ik dat ik opeens met heel andere ogen naar mijn favoriete zoetheid kijk. Voortaan zal ik nóg meer en bewuster genieten van elke – uiteraard duurzame – reep die ik eet. Want meteen zie ik Zakaria's grote tandeloze glimlach weer voor me. Die zal ik niet snel meer vergeten. •